

ELIF SHAFAK

Fetița căreia nu-i plăcea numele său

Traducere din limba turcă
de Sunia İliaz Acambet

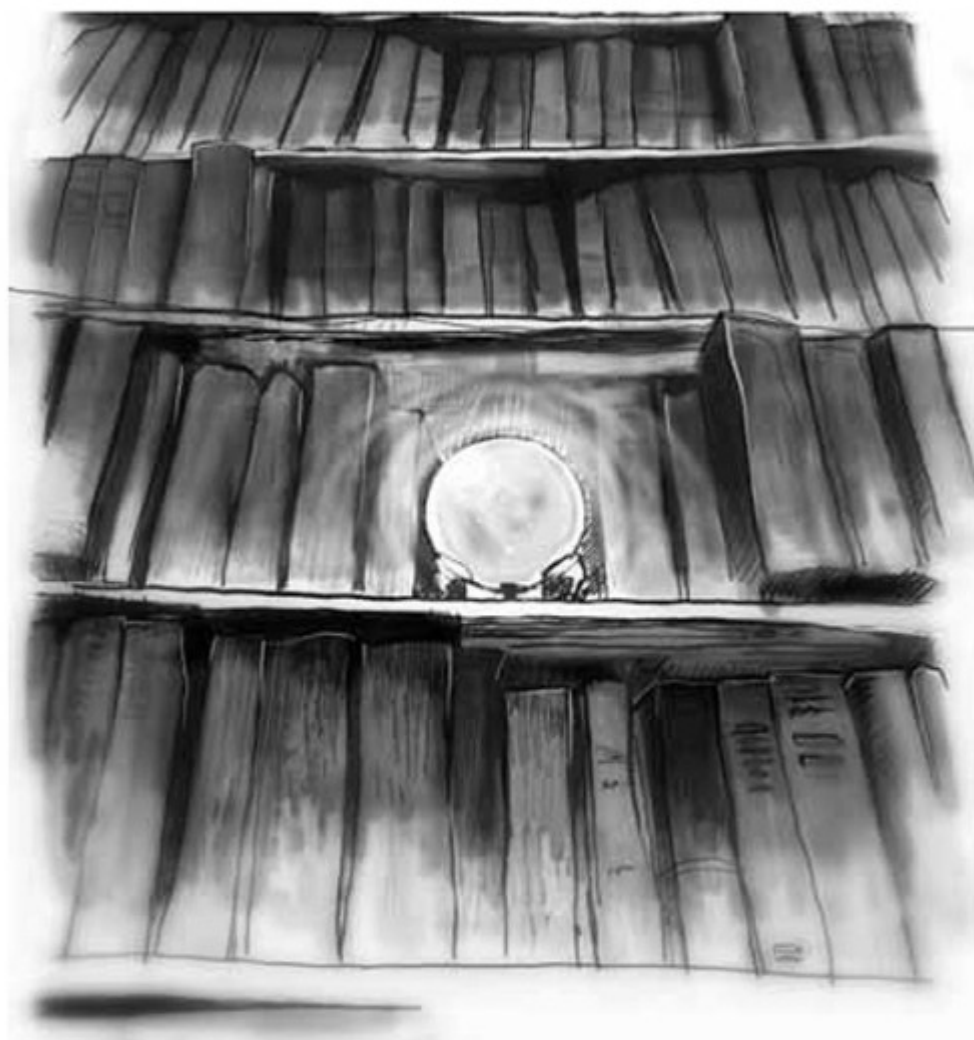
Cu ilustrații de Zafer Okur

POLIROM
2016

Cuprins

Fetița căreia nu-i plăcea numele său.....	7
Minte de copil.....	16
La școală.....	22
Secretul de acasă.....	32
O călătorie neașteptată.....	43
O descoperire uluitoare.....	57
Vizita în orașelul bunicilor.....	67
Prieteni noi.....	77
Puterea cărților.....	88
Pădurea Alternativelor.....	96
Pământul	107
Apa.....	116
Focul.....	121
Aerul.....	127
Tic-tacul ceasului.....	135
Întoarcerea acasă.....	141

O descoperire uluitoare

Și-a amintit de ziua în care găsisse globul...

Era cu o săptămână în urmă. Sakız Sardunya se dusesse la biblioteca școlii. În pauze, de câte ori avea ocazia, se oprea la bibliotecă. Iubea biblioteca. Se dusesse de atâtea ori în acel loc, încât știa foarte bine unde se află totul. La intrare, pe partea dreaptă, găseai romanele de aventuri. Citise multe din ele. Pe raftul din față se aflau cărțile despre spațiul cosmic, iar pe

raftul de jos cele despre natură și animale... Cărțile erau așezate în ordine alfabetică.

A înaintat îngândurată. Ce multe cărți erau! Voia să le citească pe toate. Oare omul poate să citească toate cărțile dintr-o bibliotecă? Câți ani i-ar fi luat să citească toate aceste cărți? Și mai era ceva: mereu apăreau altele noi. Iar bibliotecile se făceau numai-decât mai mari, ca și copiii. Nici măcar bibliotecara, doamna Aysel, nu citise toate cărțile.

Sakız Sardunya s-a oprit în fața rafturilor cu literele C-D. Aici se afla un roman pe care voia să-l citească demult: *Cuore*. A găsit cu ușurință cartea pe care o căuta și a luat-o din raft. Și-atunci i-a atras atenția un obiect strălucitor care se afla în spatele cărții. S-a apropiat și l-a privit cu atenție. Ce putea fi?

Era rotund, murdar și prăfuit. A rămas surprinsă. Doamna bibliotecară Aysel era un om meticulos. Curăța fiecare carte de praf pe rând și ținea totul curat. Probabil că nu observase globul. Probabil că un copil îl pusese din greșală pe raft, iar apoi îl uitase acolo. Sakız Sardunya a luat globul în mână. În acel moment a fost cuprinsă de un sentiment ciudat. Poate că cineva îl ascunsese acolo. Oricine ar fi fost acel om, probabil că avea să se întoarcă și să îl ia.

Sakız Sardunya știa că trebuie să dea globul doamnei Aysel. Sau măcar trebuia să îl lase în locul în care îl găsisese. Dar nu a putut. S-a uitat în stânga și în dreapta. Nu era nimeni în jur. Curiozitatea apăsase greu. Oare de ce globul era prăfuit? Era foarte vechi? Oare de unde venise?

În momentul acela s-a întâmplat ceva ciudat. Pietricelele de pe glob au început să pâlpâie. Sakız Sardunya s-a dat speriată înapoi. Dar o voce din interiorul ei îi spunea că acel obiect ciudat ascunde un secret. Trebuia să-l descopere. Și-a luat inima în dinți și a pus globul în ghiozdan. După *Cuore* avea să vină din nou altă dată. S-a îndreptat spre ieșire. Exact în acel moment s-a auzit o voce:

— Sakız Sardunya!

Aoleu! Era prinsă! Inima i-a sărit din loc. S-a întors. Pe coridor se afla doamna Aysel, bibliotecara. Pe față avea un zâmbet larg. Doamna Aysel o iubea mult pe Sakız Sardunya.

— Pleci? a întrebat-o doamna Aysel.

— Da, doamnă.

— Mă mir! Văd că azi nu iei nici o carte.

Sakız Sardunya s-a înroșit:

— M-am hotărât să recitesc romanul pe care îl am deja.

Doamna Aysel a dat din cap:

— Mi se întâmplă și mie. Atunci când îmi place foarte mult o poveste vreau să o recitesc. Uneori chiar mă întristez când se termină. Alteori o citesc mai încet, să nu se termine.

— Și mie mi se întâmplă la fel, a spus Sakız Sardunya.

— Întotdeauna recitesc cărțile care mi-au plăcut. Și știi ce? Rămân întotdeauna surprinsă. Pentru că atunci când le recitesc parcă nu mai sunt aceleași. Mi se par altfel.

Sakız Sardunya a ascultat curioasă:

— De ce?

— Pentru că nu mai e la fel, m-am schimbat eu. În fiecare zi învățăm lucruri noi. Când citesc pentru întâia oară cartea, știu mai puține lucruri, la a doua citire, mai multe. Atunci când cititorul se schimbă, se schimbă și cartea pe care o citește el.

Sakız Sardunya nu înțelesese exact tot, dar îi plăcuse ce auzise. A zâmbit. Dar era neliniștită. Și dacă doamna Aysel se uita în ghiozdanul ei? Și dacă vedea că a luat globul? Ce explicație să-i dea? Ce bine că în acel moment o profesoară a chemat-o pe doamna Aysel.

— Trebuie să plec, a zis doamna Aysel. Ne vedem după aceea.

— La revedere, a spus Sakız Sardunya făcându-i cu mâna și a ieșit în liniște din bibliotecă.

Toată ziua a așteptat un moment în care să rămână singură. Chiar și la ora de științe a fost atât de îngândurată, încât nu a putut să se concentreze la lecție. Când doamna Leyla era cu fața la tablă, Sakız Sardunya s-a aplecat pe furiș, a intrat sub bancă și și-a întredeschis ghiozdanul. Exact când voia să ia globul, a auzit vocea doamnei profesoare.

— Sakız Sardunya, ce cauți pe jos?

Speriată, s-a lovit cu capul de bancă. În clasă s-au auzit râsete. Și-a revenit imediat și s-a ridicat.

— Da, doamna profesoară?

Doamna Leyla nu înțelesese de ce eleva pe care o îndrăgea cel mai mult nu era atentă.

— Ți-a căzut ceva?

Sakız Sardunya a ezitat. Nu voia să mintă.

— Mă scuzați, a fost tot ce a spus ea.

Restul orei a trecut în liniște. Sakız Sardunya nu s-a mai uitat deloc la glob. Nici măcar în pauze! Nu putea să facă acest lucru în prezența celorlalți elevi. Ocazia pe care o aștepta s-a ivit la ultima oră.

* * *

La educație fizică, toți elevii se jucau cu mingea în curte. Sakız Sardunya s-a făcut că a uitat ceva și s-a întors în clasă. Acolo nu era decât Emrecan, pe care îl durea burta și care dormita în prima bancă.

Sakız Sardunya s-a dus în banca ei din fundul clasei. Emrecan nu putea să o vadă din locul în care se afla. Și-a întredeschis cu grijă ghiozdanul. Era ceva straniu! Globul parcă se schimbase. Nu mai era prăfuit. Cine îl curățase oare? Pietricelele din jurul continentelor încă pâlpâiau, dar mai slab. Deodată s-a auzit muzică. În surdină, liniștită, misterioasă. Parcă ar fi venit de undeva din adâncuri, de foarte departe...

A cercetat îndelung globul ca să-și dea seama de unde venea melodia. Astfel a descoperit că se deschide atunci când îl ții de la linia ecuatorului și tragi în două părți. Dar înăuntru nu a găsit nimic. Știa că la cutiile muzicale se află o cheiță pe care trebuie să o întorci. Dar aici nu se afla nici vreo cheiță și nici un alt compartiment. Globul era gol.

